

РЕШЕНИЕ

№169

София, 04 октомври 2017 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито заседание на петнадесети септември две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПАВЛИНА ПАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА

НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ

при участието на секретаря Марияна Петрова
и в присъствието на прокурора Димитър Генчев
изслуша докладваното от съдия Евелина Стоянова
дело № 608 по описа за 2017 година.

С присъда по нохд № 73/16 г. Окръжният съд-гр.Варна осъдил подсъдимия Л. И. К. на основание чл.220, ал.1, във връзка с чл.55, ал.1, т.1 от НК на шест месеца лишаване от свобода с отлагане изпълнението на наказанието за срок от три години.

С решение № 59 от 05.04.2017 г., постановено по внохд № 65/17 г., образувано по жалба на подсъдимия, Апелативният съд – гр.Варна потвърдил присъдата на ВОС.

Срещу въззивното решение е постъпила касационна жалба от подс.Крачунов, с която се претендира наличието на всички основания по чл.348, ал.1 от НПК и иска оправдаване по възведеното обвинение. Пред ВКС по реда на чл.351, ал.3 от НПК е прието допълнение към касационната жалба, изготвено от защитата на жалбоподателя – адв.Р.А. Подсъдимият не взема участие пред касационната инстанция. Защитата му поддържа жалбата и допълнението към него.

Прокурорът при Върховната касационна прокуратура счита, че жалбата следва да се остави без уважение.

Като съобрази горното, доводите на страните и след проверка в пределите по чл.347, ал.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение установи:

Жалбата е неоснователна.

По-горе се посочи, че с касационната жалба подсъдимият е ангажирал всички основания по чл.348, ал.1 от НПК, за които в същата жалба не са посочени данни, съответно на изискванията на чл.351, ал.1 от НПК. В приетото по реда на чл.351, ал.3 от НПК допълнение към касационната жалба, са заявени данни в подкрепа само на основанието по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, но не и такива относими към правилното приложение на закона и справедливостта на наказанието.

Казаното дотук има пряко отношение към пределите на настоящата проверка, съобразно заложеното в чл.347, ал.1 от НПК, като стеснява същата до наличието или не на основанието по чл.348, ал.1, т.2 от НПК. Относно другите две основания – по чл.348, ал.1, т.т.1 и 3 от НПК, подсъдимият и защитата му не са посочили данни в тяхна подкрепа нито в касационната жалба, нито по реда на чл.351, ал.3 от НПК. ВКС е имал повод да вземе отношение по това, че проверката по реда на глава двадесет и трета от НПК е в пряка зависимост от волята на инициирания образуването на касационното производство. Тази воля трябва да е ясно очертана, което е изначално непостижимо с посочването само на основанията по чл.348, ал.1 от НПК, за които се претендира да са налице. Затова законът изрично е предвидил задължение за жалбоподателя, да посочи данните в подкрепа на релевираните от него основания, тъй като именно в тях се обективира волята му. Принципно, незаявяването на данни в подкрепа на което й да било от твърдяните касационни основания предопределя не разглеждане на касационната жалба в съответната й част, доколкото за ВКС не е характерна, нито пък задължителна служебна проверка на оспорения съдебен акт.

Основанието по чл.348, ал.1, т.2 от НПК се възразява при съображения за нарушение на чл.339, ал.2 от НПК, като се заявява несъгласие със съображенията на въззивният съд, за част от които се поддържа, че са изградени въз основа на предположение.

Данните по делото не дават основание да се приеме, че така направеното възражение е основателно.

Очевидно не се спори по фактите, приети за установени, нито пък по доказателствената им основа и ВКС не установи причини за критично отношение към дейността на съда по доказателствата – тяхното събиране, проверка и оценка, поради което и такива за несъгласие с фактичката обстановка, детайлно отразена в мотивите на въззивното решение.

На същото място се съдържат достатъчно ясни съображения относно основанията, поради които въззивният съд е отхвърлил като неоснователни възраженията на подсъдимия и защитата му, поставени на вниманието му с въззивната жалба и заявеното пред него. Всички съображения на ВАС се възприемат изцяло от настоящия състав на ВКС, като не е необходимо преповтарянето им тук. Необходимо се явява да се добави следното:

Заявеното от жалбоподателя поведение на св.Д., с акцент, че тъкмо то е препятствало изпълнението на инкриминирания договор, не е разкрито надлежно. Така и не става ясно кои действия на същия свидетел са били насочени и/или имали такава цел.

От друга страна, безспорно е, че при липсата на нотариална заверка на подписите, редът по чл.417, т.3 от ГПК е неприложим.

На последно място, в Дв.бр.100 от 21.12.2010 г. е обнародвано Решение № 878 на Министерския съвет на РБългария от 16.12.2010 г. за разместване на почивни дни през 2011 г., с което (т.4) 23 септември 2011 г. е обявен за почивен ден. С това обстоятелство подсъдимият е бил запознат към 21.09.2011 г., когато е издал заповедта за изготвяне на копия от счетоводните документи, получена същия ден в 12.30 часа в офиса на управляваното ООД, съгласно която заповед срока за изпълнение на възложената задача бил до 09.00 часа на 26.09.2011 г. (първият работен ден след празничните дни с начало 22.09.2011 г.). При това, с оглед и на уговорения срок за изпълнение на договора (три месеца), подсъдимият не е бил препятстван да определи друг срок за представянето на счетоводната документация (различен от седем дни), незлепоставящ изначално изпълнението на договора, тъкмо по този повод.

Водим от горното, като не установи да са налице основания за изменение или отмяна на оспореното въззивно решение Върховният касационен съд, първо наказателно отделение на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 59 от 05.04.2017 г., постановено по внохд № 65/17 г. на Апелативния съд – гр.Варна.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: